

The Way Things Do

Dossier de premsa
30.6–1.10.17

Índex

Nota de premsa	2
Plànol de sales	5
Artistes i projectes	6
Publicació	16
Activitats	17
Informació general	18

Nota de premsa

The Way Things Do

30 de juny – 1 d'octubre de 2017

Comissariada per Serafín Álvarez i Martina Millà

Inauguració: 29 de juny de 2017, a les 19 h

La Fundació Joan Miró presenta l'exposició *The Way Things Do*

La mostra recupera el film *The Way Things Go*, de Fischli i Weiss, amb motiu del seu trentè aniversari, i el posa en mans de tres artistes nascuts en el moment en què va ser produït, tot proposant-los un exercici a l'entorn de la recepció i la mirada.

Comissariada per Serafín Álvarez i Martina Millà, *The Way Things Do* inclou la projecció de la pel·lícula original i tres noves produccions de quatre artistes que en fan una relectura a partir del paper de l'objecte: Cécile B. Evans, Daniel Jacoby i Yu Araki (que treballen en col·laboració), i Serafín Álvarez.

El projecte planteja alhora una reflexió sobre la relació que els artistes nascuts als vuitanta tenen amb els referents de generacions precedents i sobre la reconstrucció que en fan en les seves produccions.

L'exposició, que ha comptat amb el suport d'Hangar, BAR Project, Arts Council Tokyo, Jan van Eyck Academie i Pro Helvetia, es podrà veure a la Fundació Joan Miró fins l'1 d'octubre de 2017.

The Way Things Go (1985-1987) és una pel·lícula dels artistes suïssos Peter Fischli i David Weiss que documenta una llarga reacció en cadena en la qual objectes i materials interactuen entre ells en un magatzem. També és una de les obres d'art més sorprenents i influents produïdes a finals del segle XX. Estimada pel públic i elogiada per l'audiència especialitzada, la peça va ser un dels treballs més populars de la Documenta 8, celebrada a Kassel l'any 1987. Aparentment caòtic però meticulosament coreografiat, el vídeo constitueix una resposta irònica al context artístic i les pràctiques pictòriques dels anys vuitanta, alhora que planteja reflexions sobre els binomis mecanisme i art o determinisme i llibertat, entre d'altres.

Amb motiu del trentè aniversari del film, la Fundació Joan Miró revisita aquest referent de la cultura visual contemporània amb l'exposició **The Way Things Do**. Comissariada per l'artista Serafín Álvarez i la responsable de programes i projectes de la Fundació, Martina Millà, la mostra inclou la projecció contínua de la pel·lícula original *The Way Things Go* i presenta noves produccions de tres artistes joves que en fan una relectura: Serafín Álvarez (1985, Espanya), Cécile B. Evans (1983, EUA/Bèlgica) i Daniel Jacoby (1985, Perú) i Yu Araki (1985, Japó).

En una primera instància, l'exposició és una mirada a *The Way Things Go* a través d'un prisma objectual. Els comissaris han partit de l'anàlisi dels vincles entre els diversos objectes emprats al film, i especialment de l'autonomia amb la qual aquests objectes semblen establir aquestes relacions. Sense adscriure's a cap corrent específic, el context teòric de l'exposició remet a les diverses aproximacions a la noció d'objecte articulades recentment en oposició al paradigma antropocèntric. **The Way Things Do** és, d'aquesta manera, una exposició protagonitzada pels objectes, entesos, segons Álvarez, en un sentit ampli i no jeràrquic. Objectes materials i immaterials, humans i no humans: figures d'acció, genets, pantalles, robots, imatges, esdeveniments, emocions, sons, subtítols. Per al comissari, «posar aquests elements heterogenis sota la lent de l'art contemporani permet veure com un terme tan comú i ordinari com *objecte* és en realitat infinitament complex i inesgotable».

Aquesta revisió de *The Way Things Go* s'articula en tres instal·lacions a càrrec d'artistes en la trentena, nascuts en l'època en què Fischli i Weiss van produir el seu llegendari film, i marcats generacionalment per l'acceleració dels canvis tecnològics i l'eclosió de la cultura digital. Segons Martina Millà, **The Way Things Do** és implícitament «una invitació a transitar pel territori de la recepció, dels records que molts dels visitants puguin tenir de la dècada dels vuitanta i de la relació que artistes nascuts en aquella dècada puguin tenir amb aquests precedents». Amb un punt de partida cronològic concret i unes obres que representen l'actualitat, l'exposició es pot veure també, segons la comissària, com «un recorregut gairebé fenomenològic que ens permet reflexionar sobre aquestes darreres dècades i sobre el balanç i la reconstrucció que en fem segons la nostra biografia».

Daniel Jacoby i Yu Araki ocupen la primera sala amb *Mountain Plain Mountain*, un projecte conjunt, que ha comptat amb el suport d'Arts Council Tokyo, Hangar i la Jan van Eyck Academie, i que sorgeix d'un interès per una pista de curses de cavalls situada a la ciutat d'Obihiro, al nord del Japó. Aquest estadi és l'últim lloc del món on es continuen realitzant competicions de *Ban'ei*, un tipus de cursa tradicional japonesa, en què un genet guia un cavall de tir que arrossega un carro de ferro per un circuit d'obstacles. Es dona el fet que, a banda de ser un emplaçament emblemàtic per a aquest esport, la pista d'Obihiro va acollir l'any 2002 la Demeter International Art Exhibition, un esdeveniment que va reunir

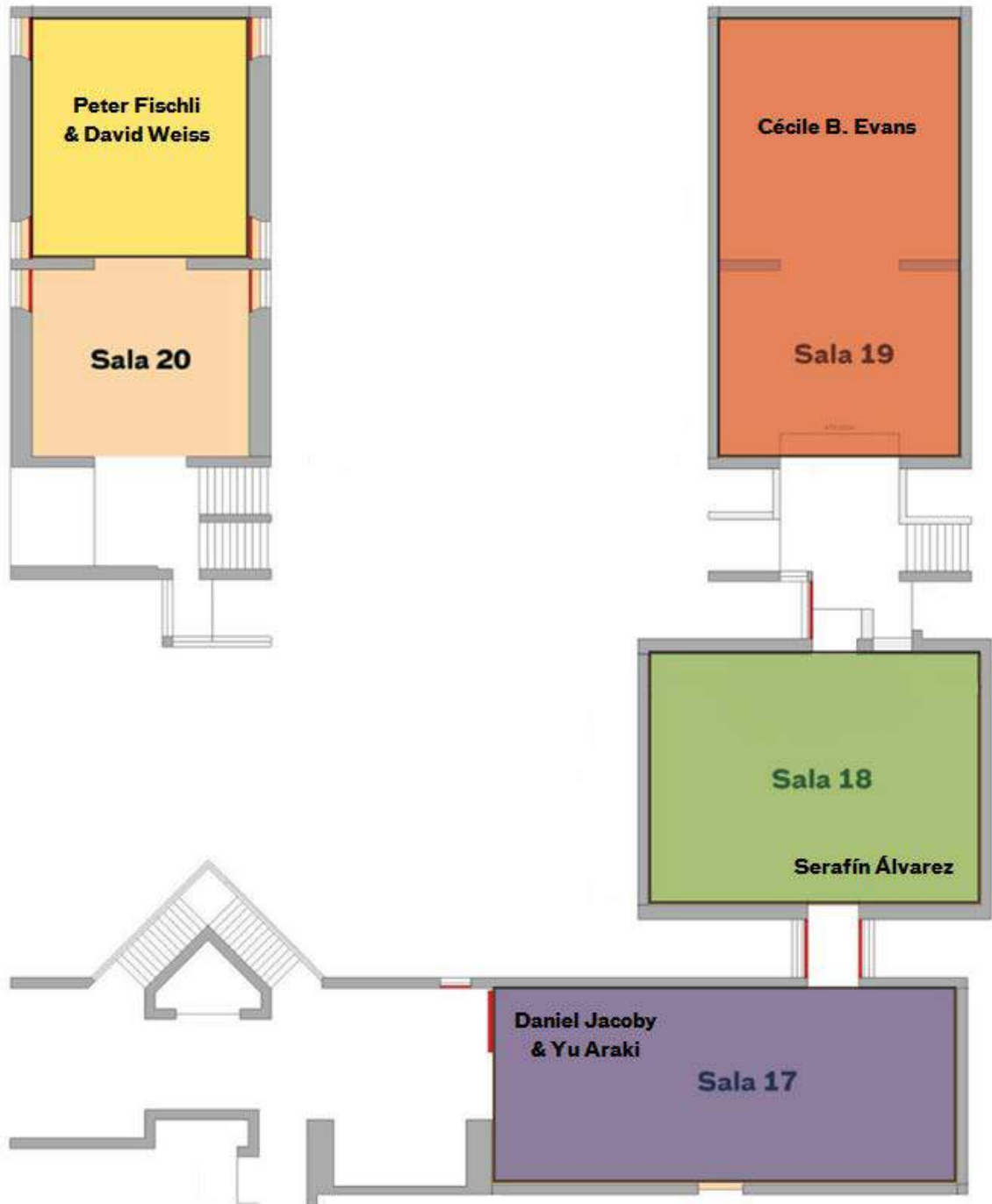
artistes d'arreu del món amb figures destacades de l'art japonès, com ara Yoko Ono, Shigeaki Iwai o Tadashi Kawamata. Jacoby i Araki han investigat l'entramat no visible d'aquest esport, és a dir, tot allò que té lloc rere les curses pròpiament dites, com per exemple la relació entre els diferents actors implicats (genets, cavalls, entrenadors, públic...), o l'anàlisi de les dades estadístiques que se'n deriven, entre d'altres. El resultat és una peça audiovisual de caràcter experimental, realitzada principalment amb les imatges obtingudes a partir de tècniques de transmissió televisives i d'un sistema de multicàmera compacta instal·lat als carros.

Per part seva, la instal·lació de Serafín Álvarez se centra en els objectes materials relacionats amb els relats de ciència-ficció i fantasia en mitjans audiovisuals contemporanis com el cinema o els videojocs. Álvarez presenta diverses peces, algunes de les quals produïdes amb el suport d'Hangar, entre les quals destaca, al centre de la sala, l'obra *One Step Closer to the Finest Starry Sky There Is*, que explora les maneres en què els fans es relacionen amb els seus universos de ficció preferits, des d'una perspectiva explícitament materialista: col·leccionisme, *cosplay* –subcultura japonesa consistent a disfressar-se d'un personatge de manga, anime o videojoc–, producció artesanal de *props* o objectes de pel·lícules, entre d'altres. El resultat és una escultura de grans dimensions, inspirada pel videojoc *Katamari Damacy*, amb una gran quantitat d'objectes tangibles de diverses mides acoblats en forma d'amalgama.

A continuació, el treball de Cécile B. Evans examina la influència de les noves tecnologies en la forma que tenim de sentir, relacionar-nos i gestionar les nostres emocions. Les obres produïdes per a la mostra orbiten a l'entorn d'un treball anterior presentat per l'artista l'any 2016 a la Tate Liverpool. Aquesta peça consisteix en una representació teatral interpretada per tres robots, una font i tres ballarines, que responen a una sèrie d'imatges transmises a través d'un sistema de 27 pantalles. La intenció de l'artista és aconseguir representar un vídeo en l'espai físic. Ara a *Leaks*, Evans presenta una instal·lació audiovisual que inclou la gravació videogràfica d'aquella obra de teatre, un joc de miralls que tanca el cercle de ressonàncies tot aprofundint en la relació entre objectes físics i digitals en moviment.

Totes tres instal·lacions condueixen el visitant fins a la darrera sala, on es mostra en projecció contínua la pel·lícula original de Peter Fischli i David Weiss, amb el suport de Pro Helvetia. Segons Martina Millà, «tot i que la peça és el punt de partida cronològic de la mostra, el relat expositiu situa la projecció al final, talment com el retrobament amb un record, llunyà per a alguns i gairebé fantasmagòric per als altres, que pren un significat nou quan és mirat des del present». La mostra **The Way Things Do** es podrà veure a les sales temporals de la Fundació Joan Miró del 30 de juny a l'1 d'octubre de 2017.

Plànol de sales

Artistes i projectes

Daniel Jacoby i Yu Araki

A l'inici de la pel·lícula *Mountain Plain Mountain*, de Daniel Jacoby i Yu Araki, un home d'edat avançada es dirigeix a càmera i explica que per superar dues muntanyes arrossegant una feixuga càrrega es necessita una força poderosa. En aquest punt, l'espectador no sap si el personatge descriu una realitat o parla en sentit metafòric. Aquesta ambigüitat entre abstracció i figuració es manté durant la major part del film, en què una successió d'imatges ens descobreixen progressivament l'estadi japonès d'Obihiro, al nord del Japó, i una modalitat única i insòlita de curses de cavalls que encara avui s'hi practica. Es tracta de les curses tradicionals *Ban'ei*, on deu enormes cavalls de tir arrosseguen pesants carros de ferro, lentament i en línia recta, a través d'un circuit d'obstacles ple de turons, en una competició de força i estratègia. Segons el comissari Serafín Álvarez, tot el que envolta aquesta manifestació esportiva pot llegir-se com un ecosistema propi d'elements encadenats, talment com un *The Way Things Go* on els ítems que interactuen no són només objectes físics sinó també artefactes abstractes o simbòlics, persones, dades, animals, contextos.

A banda de ser un emplaçament emblemàtic per a aquest esport anacrònic, es dona el cas que el pavelló d'Obihiro va acollir l'any 2002 la Demeter International Art Exhibition, un esdeveniment que va reunir artistes d'arreu del món amb destacades figures de l'art japonès, com Yoko Ono, Shigeaki Iwai o Tadashi Kawamata. Atrets per aquest fet, Jacoby i Araki han viatjat a Obihiro per fer una investigació d'aquesta modalitat esportiva, a partir de la qual han elaborat un vídeo utilitzant tècniques de transmissió televisives i un sistema multicàmera compacta instal·lat als carros. Finalment, els artistes han construït un sistema mecànic mitjançant el qual la pantalla en què es projecta el vídeo es desplaça automàticament per tota la sala en una coreografia programada. La producció de l'obra ha comptat amb el suport de l'Arts Council Tokyo, la Jan van Eyck Academie i Hangar.

Daniel Jacoby i Yu Araki.
Mountain Plain Mountain.
Fotograma del film.
Cortesia dels artistes. 2017

Daniel Jacoby i Yu Araki

Mountain Plain Mountain, 2017

Videoprojecció monocanal amb transportador automatitzat de pantalla.

5 x 2 x 14,5 m

25 minuts

Transportador de pantalla:

Benoît Duchesne

Automatització: Miguel Ángel de Heras

/ Hangar.org

Cortesia dels artistes

El treball de **Daniel Jacoby** (1985, Lima), que parteix d'un interès per l'inexplicable, sovint centra l'atenció en personatges reals o ficticis, que aborda des d'una sensació d'estranyesa. En algunes de les seves pel·lícules i instal·lacions, elements aparentment desconnectats semblen coexistir de forma natural en una estructura temporal. En d'altres, un conjunt de paraules, imatges o sons adquireixen significat a través de la repetició, en l'intent de construir un vocabulari inventat. Daniel Jacoby es va graduar en Belles Arts per la Universitat de Barcelona, abans d'estudiar a la Städelschule, Frankfurt, sota el mestratge de Simon Starling i el mateix Peter Fischli. Recentment ha exposat a CRAC Alsace (Altkirch), Eye Film Institute (Amsterdam), The Banff Centre (Alberta), Kunsthall Charlottenborg (Copenhagen), Palais de Tokyo (París), Kunstverein Harburger Bahnhof (Hamburg), 1646 (La Haia), Trafó (Budapest) i a l'11a Bienal de Cuenca (Ecuador). Les seves pel·lícules s'han programat a festivals com el 25FPS (Zagreb), Bienal de la Imagen en Movimiento (Buenos Aires), Videobrasil (São Paulo), MIEFF (Moscou), Go Short (Nimega), Sheffield Fringe (Regne Unit) i a Les Rencontres Internationales (París). En concret el seu film *Jagata* va guanyar la National Competition at Lima Independiente (Perú) el 2016.

Yu Araki (1985, ciutat de Yamagata) és un artista, cineasta i fotògraf que descriu la seva pràctica com una forma «d'espionatge cultural». Treballa en diverses localitzacions internacionals, tot examinant les formes en què els diferents contextos culturals, sociopolítics i geogràfics conformen les seves produccions. Araki s'acosta a cada projecte nou amb una acurada consideració tant envers el lloc com envers l'espai, i sovint permet que l'entorn i els materials disponibles dictin la producció. Araki va obtenir el grau de Belles Arts en escultura a la Washington University el 2007 i va completar la seva formació amb un Màster en Cinema i Estudis sobre Nous Mitjans a la Tokyo University of the Arts, el 2010. Les seves pel·lícules s'han programat en festivals internacionals com NIFF (Tailàndia), BFI (Londres), The Weight of Mountains (Islàndia), International Short Film Festival Oberhausen (Alemanya), Dong Fang (Itàlia) i MIEFF (Rússia). Darrerament ha exposat a l'Okoyama Art Summit (Okayama, Japó), al Yokohama Museum of Art (Yokohama, Japó), The Benaki Museum (Atenes, Grècia), JIKKA i a The Container (Tòquio, Japó), ZKM (Karlsruhe, Alemanya), CAST (Tasmània, Austràlia), Tate Modern (Londres), no.w.here (Londres), Alternative Space LOOP (Seul, Corea del Sud) i Para/Site Art Space (Hong Kong).

Serafín Álvarez

Partint d'un examen del caràcter objectual de *The Way Things Go* i expandint-lo cap als seus propis interessos, a través d'una perspectiva material explícita, el projecte de Serafín Álvarez s'aproxima a la relació que certs fans tenen amb els seus universos de ficció preferits. Centrant-se en el gènere de ciència-ficció i els mitjans audiovisuals com l'animació, els videojocs i el cinema, Álvarez ha partit de diversos relats de ficció mediàtics com ara *Star Wars*, *El Senyor dels Anells*, *Superman*, *Star Trek*, *Pokémon* o *Dragon Ball*. Artefactes materials com figures d'acció, tasses, pòsters, samarretes, xapes, clauers, disfresses... són vistos per l'artista com un pont entre el món diegètic de les pantalles i les experiències tàctils de les audiències situades fora d'aquestes. Álvarez ha utilitzat videoinstal·lació i escultura per explorar aquest tema a través de les pràctiques del col·leccionisme, alhora per analitzar la relació problemàtica entre la indústria i els fans representada en els processos de producció, venda i adquisició d'articles de marxandatge.

El resultat són tres peces que dialoguen en el segon àmbit de la mostra. *One Step Closer to the Finest Starry Sky There Is* és una massa esfèrica d'uns quatre metres de diàmetre inspirada en el videojoc *Katamari Damacy* i integrada per milers d'aquests objectes acoblats. La producció de l'escultura ha comptat amb el suport d'Hangar. Al seu torn, a *Creeping Together*, una sèrie d'ítems procedents de relats de ficció fan de pont entre realitats que es transformen. L'animació mostra el mateix tros de matèria canviant de forma i aparença contínuament, imitant la capacitat metamòrfica del T-1000 a *Terminator 2*. Finalment, *Bleed* presenta un comandament de videojocs professional totalment personalitzable que promet traduir de forma precisa i instantània les ordres tàctils de l'usuari en accions que el seu avatar digital executa a l'altra banda de la pantalla.

Serafín Álvarez

One Step Closer to the Finest Starry Sky There Is. 2017

Escultura d'objectes diferents
Dimensions variables

Construcció:
Pense/Hangar.org
amb el suport
d'Hangar.org
Cortesia de l'artista

El treball de **Serafín Álvarez** (1985, Espanya) se centra en les representacions que els mitjans populars fan d'experiències subjectives mediades pels avenços científics i tecnològics, en particular canvis en la percepció de la realitat. Els seus projectes més recents desenvolupen aproximacions heterogènies a diversos aspectes de la ciència-ficció, especialment com els conceptes associats amb l'alteritat i el viatge vers el desconegut són representats en els mitjans audiovisuals contemporanis, com el cinema o els videojocs, mitjançant metodologies de treball que reproduïxen determinades pràctiques creatives usades habitualment per certs fans d'aquest gènere.

Álvarez té una llicenciatura i un màster de la Universitat de Barcelona, on actualment cursa un doctorat i fa un projecte d'investigació sobre les expansions transmèdia de la ciència-ficció. El seu treball s'ha mostrat en centres com el CA2M (Móstoles), el CAC (Vilnius), la Junefirst Gallery (Berlín), el MACBA (Barcelona), el MUSAC (Lleó), la Panera (Lleida) i Trafó (Budapest), entre d'altres. Actualment Serafín Álvarez col·labora amb la Fundació Joan Miró en diversos projectes vinculats al departament educatiu: d'una banda, condueix un taller d'experimentació sonora titulat «Caçadors de sons», i de l'altra participa en el programa de mediació pedagògica Gravitacions, un projecte a l'entorn d'Espai 13, adreçat a alumnes de batxillerat artístic.

Serafín Álvarez

Creeping Together. 2017

Vídeo monocanal

46 minuts 40 segons

CGI: Produktia

Música: Roc Jiménez de Cisneros

Fotogrames. Cortesia de l'artista

Serafín Álvarez

Bleed. 2017

Comandament de videojoc manipulats,

tub de ferro cromat

22 x 17 x 75 cm

Cortesia de l'artista

Cécile B. Evans

Durant 16 minuts i 45 segons, dos robots humanoides, un robot cànid, una font, tres ballarines i una sèrie d'imatges que apareixen reproduïdes en un conjunt de 27 pantalles representen una performance perfectament orquestrada. Són actors de diferent naturalesa que responen a ordres enviades per un servidor en un sistema precís de crida i resposta, causa i efecte, que podria esfondrar-se en qualsevol moment, d'una forma no del tot diferent de l'estructura d'objectes i accions concatenats a *The Way Things Go*. La peça, que es titula *Sprung a Leak*, va ser presentada per Cécile B. Evans a la Tate Liverpool el 2016, i és el punt de partida de les dues obres que ara es poden veure a *The Way Things Do*.

Si *Sprung a Leak* representava el ressò d'un vídeo multipantalla en l'espai físic, ara *Leaks* és una instal·lació audiovisual que documenta aquella obra de teatre física, un joc de miralls que tanca el cercle posant-lo en relació amb diversos elements escultòrics. A partir de les tècniques d'edició i del llenguatge audiovisual, la peça que es presenta a la Fundació Joan Miró crea una cadena d'esdeveniments sense fissures que no existia en la realitat de l'espai físic. Mitjançant aquest treball, l'artista explora la relació entre les imatges físiques i digitals en moviment. En paraules d'Álvarez, *Leaks* «imagina escenaris paral·lels a la realitat de l'obra de teatre, i incideixen en qüestions concretes extremes de la complexitat de la trama, per constituir una constel·lació d'artefactes que funcionen com a pedres de toc».

Cécile B. Evans

Leaks . 2017

Monitors de vídeo de 42 polzades amb objectes diversos, vídeo d'alta definició, ordinadors Raspberry Pis, cables, escultures (*Test Cards*). Cortesia de l'artista

L'obra de **Cécile B. Evans** (1983, Cleveland) examina el valor de l'emoció en la societat contemporània, i el creixent impacte de la tecnologia digital en l'essència del sentir i del ser. Va ser la guanyadora del premi Emdash (ara premi Frieze) l'any 2012 i l'any següent va obtenir el premi Push Your Art mb un treball videogràfic que es va mostrar al Palais de Tokyo (París). És la creadora d'AGNES, el primer encàrrec digital per a Serpentine Galleries, comissariada per Ben Vickers. Evans ha protagonitzat exposicions individuals a la Seventeen Gallery de Londres (2014), a la Frieze de Nova York (amb Barbara Seiler, de Zuric) i a la Bielefelder Kunstverein (2016). Pel que fa a les mostres col·lectives destaca la seva participació a la 20a Biennial de Sydney, a la Biennial de Moscou per a Joves Artistes, a Inhuman (Fridericianum, Kassel), Software, Hard Problem (Cubitt, Londres), La Voix Humaine (Kunstverein, Munic), Phantom Limbs (Pilar Corrias Gallery, Londres) i CO-WORKERS (Musée d'Art Moderne, París). Les seves peces audiovisuals s'han projectat recentment a l'ICA, a V&A i al BFI de Londres, com també al Festival de Cinema d'Hamburg. El seu treball s'ha vist recolzat per un nombre notable de beques i residències: al Wysing Arts Centre (Regne Unit), el CCA d'Andratx (Espanya) i a l'Arts Council d'Anglaterra, entre d'altres. Darrerament ha estat convidada als simposis de l'ICA Salon, Art Basel Conversations, Global Art Forum i Rhizome's Seven on Seven.

Cécile B. Evans
Leaks . 2017
Fotogrames del film.
Cortesia de l'artista

Peter Fischli i David Weiss. *The Way Things Go* (1985-1987)

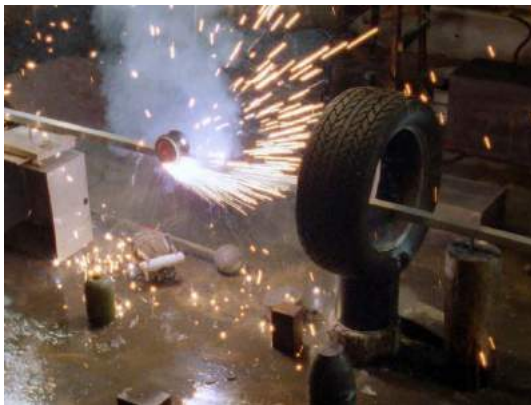
Dins d'un magatzem es desplega una estructura efímera i precària feta a partir d'objectes domèstics i material de rebuig. Quan es posa en moviment, es produeix una reacció en cadena que dura gairebé 30 minuts, en què els diversos materials i substàncies químiques implicats interactuen entre ells responent a una lògica de causa i efecte. Entre el 1985 i el 1987, els artistes Peter Fischli i David Weiss van dissenyar aquesta acció, van enregistrar-la i la van convertir en el film *Der Lauf der Dinge*, més conegut per la seva traducció anglesa, *The Way Things Go*. La peça va ser una de les sensacions de la Documenta 8, de Kassel, i va quedar inscrita a la història de l'art contemporani com un dels referents de la cultura visual de finals del segle XX. Els artistes hi plantejaven reflexions a l'entorn dels binomis mecanisme i art, improbabilitat i precisió o determinisme i llibertat, mentre feien un comentari irònic sobre el panorama artístic dels vuitanta i el retorn de la pintura matèrica.

Rodes, escales, espelmes, barrils, marcs i una multitud d'objectes que remeten a la quotidianitat, però també a les pràctiques pictòriques de l'època, roden, cauen, cremen, xoquen. Els objectes i les accions que duen a terme en són els protagonistes. Aquests objectes no es troben separats entre ells sinó connectats, cadascun esperant pacientment a ser activat per l'element precedent i, al seu torn, activant el següent en un llarg viatge seguit per la càmera. Es relacionen entre ells seguint el seu curs amb una certa independència de les mans humanes que els van col·locar diverses vegades fins que van respondre com esperaven, les mans que els van filmar, les que van editar la successió de més de vint preses diferents per simular el pla seqüència final. Els artistes suïssos van dissenyar *The Way Things Go* com una mena de màquina de Rube Golberg a gran escala, un aparell excessivament complex conformat per una sèrie d'artefactes connectats linealment que no fa cap altra cosa que mostrar una successió de causa i efecte sense cap conclusió. Soterradament, van deixar-hi escrita també una resposta àcida al sistema artístic del moment i les pràctiques pictòriques postconceptuals.

Peter Fischli i David Weiss
The Way Things Go
1985-1987
Videoprojecció, 31 min

De com és llegit *The Way Things Go* trenta anys després tant pels que la van conèixer en el seu context com pels que la perceben ja com un referent parla ara l'exposició comissariada per Álvarez i Millà. Posar la pel·lícula en mans d'artistes nascuts en la dècada dels vuitanta possibilita un exercici a l'entorn de la mirada i la recepció, alhora que desplega noves reflexions sobre l'explosió de significats de l'objecte en el context digital i permet una panoràmica sobre les pràctiques artístiques contemporànies. Amb el suport de Pro Helvetia, la pel·lícula original es projecta a la darrera sala de l'exposició. Segons Martina Millà, «tot i que la peça és el punt de partida cronològic de la mostra, el relat expositiu situa la projecció al final, talment com el retrobament amb un record, llunyà per a alguns i gairebé fantasmagòric per als altres, que pren un significat nou quan és mirat des del present».

Peter Fischli i David Weiss

The Way Things Go

1985-1987

Videoprojecció, 31 min

Fotogrames

Cortesia de TC Film, Zurich

Des de 1979, **Peter Fischli** (1952) i **David Weiss** (1946-2012) han col·laborat en un cos d'obres que combinen, manipulen o reconverteixen les seves experiències quotidianes en quelcom nou i inesperat. Executat amb una varietat de mitjans, incloent-hi argila, poliuretà, fotografia o vídeo, el seu treball ignora lúdicament la distinció entre art popular i d'elit. *The Way Things Go* és una de les seves obres més conegudes i representa moltes de les qualitats que distingeixen el treball de Fischli i Weiss: humor brillant i visió profunda, una atenció analítica pel detall, sentit d'il·lusió i transformació, i intercanvi dinàmic d'estats d'ordre i caos.

El treball del duo suís s'ha exhibit als museus més importants i a les biennals d'arreu del món. Els artistes van representar Suïssa en la Biennial de Venècia del 1995 i van ser guardonats l'any 2003 amb el Lleó d'Or per *Questions* (1981-2002), una instal·lació de més de mil preguntes existencials compilades durant uns quants anys. Fischli i Weiss han participat en dues ocasions a la Documenta, el 1987, any en què van presentar-hi *The Way Things Go*, i el 1997. Sota el títol *In a Restless World*, el Walker Art Center va organitzar la primera retrospectiva de la seva obra l'any 1996, una mostra que va viatjar posteriorment a San Francisco, Filadèlfia i Boston. Deu anys més tard, la Tate Modern en va produir una altra, *Flowers and Questions*, que va viatjar a la Kunsthaus de Zuric i al Deichtorhallen Hamburg. Fischli i Weiss han participat a la Biennial d'Arquitectura de Venècia 2012 i a la Biennial d'Art del 2013, i han protagonitzat exposicions destacades al MACBA (2001), al Museu Boijmans Van Beuningen de Rotterdam (2004), a l'Art Institute of Chicago (2011) i a la Serpentine Gallery de Londres (2013). El 2016, el Guggenheim va presentar *Peter Fischli David Weiss: How to Work Better*, la tercera gran retrospectiva de la seva carrera.

Publicació

The Way Things Do es completa amb una publicació en forma de catàleg, que inclou una introducció de Rosa Maria Malet, els textos curatorials de Serafín Álvarez i Martina Millà, un assaig de Margarida Mendes i la documentació fotogràfica de les obres exposades.

L'edició, en català, castellà i anglès, ha anat a càrrec del servei de publicacions de la Fundació Joan Miró, i el disseny és una producció de Hijos de Martín.

ISBN: 978-84-16411-34-4

Número de pàgines: 56

Presentació de la publicació

20 de juliol, a les 19 h

Presentació de la publicació a càrrec dels comissaris, seguida d'un concert amb làsers i síntesi de percussió de Roc Jiménez de Cisneros

Activitats

The Way Things Work: Fem una màquina absurdament complexa

Les coses es mouen. N'hi ha que cauen, n'hi ha que roden, d'altres que salten i encara d'altres que n'empenyen altres. En aquest taller connectarem moltes coses per construir una màquina molt complexa que fa coses molt simples. Construirem una màquina que funciona destruint-se. Una màquina de Rube Goldberg, una màquina de Heath Robinson, un invent del TBO. Una roda que empeny una raqueta que colpeja una pilota que rebotja en una tassa que tensa una corda de la qual penja una ampolla que prem un botó que encén el llum. Una coreografia d'objectes en equilibri, a punt de fer-se miques. Una introducció a la física utilitzant objectes quotidians de manera lúdica.

Aquest taller es duu a terme en el marc de l'exposició ***The Way Things Do***, i consisteix en l'elaboració col·lectiva d'una màquina inspirada en l'estructura de *The Way Things Go*, que quedarà exhibida a la darrera sala de la mostra, al costat de la projecció de la pel·lícula original de Peter Fischli i David Weiss.

Activitat concebuda i conduïda per **Serafín Álvarez i Carlos Carbonell**

Dimecres 12 de juliol i dimarts 18 de juliol de 2017, a les 11 h
Activitat de pagament amb reserva prèvia

Informació general

Horaris

Dimarts, dimecres i divendres laborables

de 10 a 20 h (d'abril a octubre)

Dijous de 10 a 21 h

Dissabtes de 10 a 20 h

Diumenges i festius de 10 a 14.30 h

Dilluns no festius tancat

Accés a la Fundació fins a 30 minuts abans de tancar

Entrades

Entrada general

Individual: 12 €

Reduïda: estudiants de 15 a 30 anys, visitants més grans de 65 anys: 7 €

Menors de 15 anys i aturats (acreditats): entrada gratuïta

Entrada a les exposicions temporals

Individual: 7 €

Reduïda: estudiants de 15 a 30 anys, visitants més grans de 65 anys: 5 €

Menors de 15 anys i aturats (acreditats): entrada gratuïta

Passi anual: 13 €

Guia multimèdia: 5 €

Articket BCN

Visiteu els 6 principals centres d'art de Barcelona per 30 € www.articketbcn.org

Accessibilitat

Transport

Autobusos 55 i 150 (bus Parc de Montjuïc)

Funicular de Montjuïc (metro Paral·lel, tarifa integrada)

Es recomana l'ús del transport públic per venir a la Fundació.

Imatges disponibles per a premsa i **dossier** digitalitzat a la nostra sala de premsa virtual www.fmirobcn.org/premsa i a l'enllaç <http://bit.ly/2a6yGJL>

Seguiu les activitats de **The Way Things Do** a les xarxes socials amb l'etiqueta **#TheWayThingsDo** i a la web www.fmirobcn.org

Fundació Joan Miró * *J...* Barcelona

Amb el suport de:

HANGAR.
ORG

BAR
project

fundación suiza para la cultura
prohelvetia

ARTS COUNCIL TOKYO

Fundació Joan Miró
Parc de Montjuïc
08038 Barcelona

www.fmirobcn.org

